Недавно з тобою ми стрілись; вела ти
Палку суперечку зі мною тоді.
Тобі – визнаю – довелося страждати,
І втіхи зазнати, і жити в біді.
Коли долітає до мене в зітханні
Твій біль, наче блиск у вечірній ясі,
Коли в твої очі вдивляюсь, о пані,
То бачу, що ти не така, як усі.
Вид мужній, прикмети шляхетні й погідні…
Невже, натомившися від глушини,
Ти ждеш на дружків?!
О, не гідні, не гідні
Твого справедливого серця вони!
Я сам іще цього достоту не знаю,
Що в грудях у мене так ніжно щемить.
Навколо дивлюся та й думки питаю
Про тебе, згадавши тебе мимохіть.
Та чую душею, що я не заздрощу,
Що я не жадаю тебе, а люблю,
Люблю, як сестричку свою найдорожчу,
Шаную, як матінку рідну свою.

8 грудня 1906 р.